

Հովհաննես Թումանյան

Բարձրից

Իմ բարի սրբոսի էն մեծ խոհերից,
Էն մեծ խոհերի անհուն խորերից՝
Կամեցավ՝ ելավ իմ հրգոր հոգին,
Որ բարձրից նայի աստծու աշխարհքին:

Ու պայծառ ցուաց դեպ վերին այեր՝
Մարդկային ամեն հրնարքներից վեր,
Վե՛ր ամեն շուքից և շամանդադից՝
Մինչև լուսեղեն ոլորտն անթախիծ:

Ու իր հարագատ բարձունքիցը լույս՝

Անշար, անաշառ, անդորր ու անհույզ՝
Պարզ, ամենատես հայացքովը նա
Ճատագեց ներքև՝ աշխարհքի վրրա:

Տեսավ աշխարհքը՝ գեղեցի՛կ, անվե՛րջ,
Եվ հայրենիքներն անձուկ նըրա մեջ,

Եվ աստվածները նըրանց զանազան,
Եվ սուրբերը խիստ, խրտրող ու դաժան:

Տեսավ՝ ուտում են ամենքն ամենքին.
Ամեն հայրենիք՝ իրեն զավակին,
Եվ իր պաշտողին՝ ամեն մի աստված,

Եվ կյանքը տանջանք, ցավ համատարած:

Ու ոչ մի երկիր չըկա հանգչելու
Խոր, արարչական հանգիստն անխրոով,
Ու ոչ մի անկյուն չըկա շրնչելու
Շունչն աստվածային՝ լի անվերջ սիրով...

Անպատում վրշտով վերըստին նայեց
Իմ Էս մեծ սրբոսին՝ աշխարհքից էլ մեծ,
Անսահմա՛ն աշխարհք, և սեր ընդհանուր
Եվ մարդը ուրախ, և երգ ամենուր...

Ու իջավ նորից Էնտեղ հանգչելու

Խոր, արարչական հանգիստն անխրոով,
Էնտեղ հանգչելու, Էնտեղ շրնչելու
Էն մեծ խոհերով, Էն անվերջ սիրով...

1915
